

Серію «Пригодам час» засновано 2022 року

BELLA SWIFT
THE PUG WHO WANTED A BIRTHDAY

First published in Great Britain in 2024
by Hodder & Stoughton
Text copyright © Hodder & Stoughton Ltd, 2024
Illustrations copyright © Hodder & Stoughton Ltd, 2024

Текст Енн Мері Раян
Ілюстрації Карен Волл

Розділ перший

Мопсик Пеггі сиділа біля вікна і спостерігала, як дощові краплі стікають по склу й збираються в калюжі на терасі. Вона тішилася, що була в будинку, хоча й шкодувала, що лишила надворі улюблену жувальну іграшку у формі індичої ніжки.

Це був подарунок для Пеггі від родини на перше Різдво, проведене разом. Іграшка лежала в калюжі, просочуючись водою!

— Може, занесемо Шоко всередину? — запитала Хлоя, найкраща подруга мопсика, приєднавшись до неї біля вікна. Шоко — чорно-біла кроличка, — теж була частиною родини. Зі свого місця Пеггі бачила, як вона гризла листок салату в дерев'яній клітці надворі.

— Шоко буде добре й затишно у своїй хатинці, — відповіла мама.

По обіді дощ посилювався, і вітер так розгулявся, що дерева в саду несамовито гойдалися.

Пеггі спостерігала, як тато виймав одяг із пральної машини. Там була картата шкільна форма Хлої, піжама в зірочки її молодшої сестрички Рубі, футбольний комплект їхнього старшого брата Фінна та фартух із написом «Хрустики-Цуцики». Так називалося мамине кафе.

— Доведеться покласти одяг у сушарку, — сказав тато. — Надто дощить, щоб вивішувати його надворі.

— Мабуть, моє футбольне тренування скасовується, — зітхнув Фінн, визираючи у вікно.

«Як і моя прогулянка», — сумно подумала Пеггі.

— Оголошено штормове попередження, — повідомила мама, дивлячись у свій телефон. — Тож краще нам усім залишитися вдома.

— У такий дощовий день, як сьогодні, можна робити тільки одне... — мовив тато, вмикаючи сушарку.

— Дивитися кіно! — вигукнула Рубі.

Усі зручно вместилися на дивані й увімкнули телевізор. Пеггі згорну-

лася клубочком на колінах Хлої та незабаром міцно заснула.

ТАРАРАХ!

Пеггі розбудив гучний звук. Спершу їй здалося, що це шум із телевізора, але раптом кімнату осяяв яскравий спалах світла. За мить щось знову гучно загуркотіло. Мопсик заскавчала.

— Усе гаразд, Пеггі, — мовила Хлоя, бережно пригортаючи її до себе. — Це лише грім.

— Бабуся каже, що грім — це звук від гри янголів у боулінг, — сказала Рубі.

— Неправда, — заперечив Фінн. — Грози виникають, коли у хмарах стикається тепле і холодне повітря.

Знову спалахнула блискавка, а слідом за нею гучно загуркотів грім.

— Блискавку спричиняє електричний заряд у хмарах, — пояснив Фінн. — А грім — це звук, який вона видає.

— Бачиш? — заспокійливо промовила Хлоя, гладячи Пеггі. — Немає про що хвилюватися.

— Ну, поки не опинишся надворі під час грози, — зауважив Фінн. — Ти точно не захочеш, щоб у тебе влучила блискавка. — Він витягнув руки вперед і затрясся всім тілом, удаючи, ніби його вдарило струмом. Рубі й Хлоя захихотіли.

Раптом Пеггі згадала про Шоко. Кроличка залишилася надворі в розпал негоди. «*Мабуть, їй дуже страшно*», — подумала Пеггі. Викрутившись із Хлоїних обіймів, вона помчала до задніх дверей.

— Потрібно, щоб хтось заніс Шоко всередину! — гукнула мопсик до родини.

Проте для людей це прозвучало як звичайний гавкіт.

— Пеггі треба подзюрити, — вирішила Хлоя. — Хутенько, — сказала вона мопсику й відчинила двері, притримуючи їх.

Пеггі вибігла в дощовий вечір. Злива була така сильна, що вона майже нічого не бачила.

Її серце калатало від страху, але мопсик знала, що повинна допомогти Шоко. Прориваючись крізь завивання вітру, вона побігла до кролячої клітки.

Коли спалах блискавки осяяв темний сад, Пеггі побачила тремтливую Шоко, яка визирала з купки тирси.